

ת"פ 20802/08/13 - מדינת ישראל נגד מיכאל מגלשוילי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 20802-08-13 מדינת ישראל נ' מגלשוילי(עציר) 10 פברואר 2014

בפני כב' השופטת דנה כהן-לקח
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מיכאל מגלשוילי

הנאשם

גזר-דין

רקע

1. ביום 8.10.2013 הורשע הנאשם על-יסוד הודאתו שניתנה במסגרת הסדר טיעון, בעבירות שיוחסו לו בכתב-אישום מתוקן כדלקמן: תקיפה הגורמת חבלה ממשית לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק); ניסיון תקיפה לפי סעיף 379 בצירוף סעיף 25 לחוק; וכן איומים לפי סעיף 192 לחוק.

בהתאם לעובדות כתב-האישום המתוקן, הנאשם עבד כמלצר באולם אירועים במשך כשלושה חודשים ולאחר מכן פוטר מעבודתו. לאחר שהנאשם פנה פניות רבות לסגן מנהל האירועים במקום, מר בן-ז'נו (להלן: סגן מנהל האירועים או בן-ז'נו), ונוכח מצבו הכלכלי של הנאשם, הסכים בן-ז'נו לקבל את הנאשם בחזרה לעבודה. בהמשך לכך, ביום 7.8.2013, בסמוך לשעה 17:45, הגיע הנאשם לאולם האירועים והחל להתווכח עם בן-ז'נו. בן-ז'נו ציין בפני הנאשם כי הוא אינו מופיע בסידור העבודה ולכן אין באפשרותו לקבל אותו למשמרת, וביקש מהנאשם מספר פעמים לעזוב את המקום. בשלב מסוים, זרק הנאשם אבן לעבר רכב בו ישבה אותה עת הגב' ברהמי. בהמשך, נטל הנאשם שתי אבנים ונכנס אל משרד ההנהלה שם שהה בפגישה בעל האולם, מר ארד (להלן: בעל האולם או ארד). הנאשם השליך את האבנים בחוזקה, כאשר את האבן הראשונה השליך הנאשם לעבר פניו של ארד, וזו פגעה בסנטרו של ארד. את האבן השנייה הטיח הנאשם בפלג גופו העליון של ארד. באותן הנסיבות, איים הנאשם בפגיעה שלא כדין על בן-ז'נו ועל ארד באומרו "אני אשחט את כולם, אני יזיין אתכם וירצח את כולכם ברגע שאני ישתחרר". כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו לארד חבלות בסנטר, אדמומיות לאורך הצוואר, וכן המטומה באמה של יד שמאל. בכל אלה הודה הנאשם, ובגין כך הורשע בעבירות שיוחסו לו.

2. הסדר הטיעון בין הצדדים לא כלל הסכמה לעניין העונש. נוכח גילו של הנאשם, הוא הופנה לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר בעניינו טרם שמיעת הטיעונים לעונש.

3. מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם הינו בן 18.5, רווק, עצור עד תום ההליכים בגין העבירות נשוא התיק שלפניי מחודש אוגוסט 2013. טרם מעצרו התגורר הנאשם בבית הוריו ועבד תקופה קצרה במלצרות באולם האירועים בו בוצעו העבירות נשוא התיק דנן. הנאשם בן למשפחה בת ארבע נפשות, הוריו עלו ארצה בשנת 1995 ומאז הם מתמודדים עם משבר עלייה ממושך הכרוך בקשיי שפה ותעסוקה. המשפחה שרויה במצוקה כלכלית. ניכר כי הוריו של הנאשם התקשו לספק עבורו צרכים ראשוניים והוא גדל בעזובה רגשית, תוך היותו חשוף לאלימות בבית. במהלך שנות נעוריו למד הנאשם במסגרות מיוחדות בשל קשיים התנהגותיים, אולם נשר ממסגרות אלה. עוד צוין כי הנאשם בעל עבר פלילי וטופל בעבר על-ידי שירות המבחן לנוער. התרשמות שירות המבחן הינה כי הנאשם בעל קשיים רגשיים, כוחות אגו נמוכים להתמודדות עם תסכולים, סף גירוי נמוך וקווי אלימות המוטמעים באישיותו, קושי לווסת מצבי תסכול, נטייה לאימפולסיביות וכן נטייה להשלכת האחריות למצבו על גורמים חיצוניים. בנוסף, ההתרשמות היא כי קיימת בדידות חברתית וליקוי בהבנת קודים של יחסים בין אישיים. הנאשם שלל בפני שירות המבחן צורך בטיפול ובעזרה מקצועית כלשהיא. צוין כי לאורך השנים, הנאשם התקשה לשתף פעולה עם גורמי טיפול שונים. להערכת שירות המבחן, קיים סיכון גבוה להישנות ההתנהגות הפוגענית.

אשר לעבירות נשוא ההליך שבכותרת - הנאשם התקשה לגלות מודעות והבנה לחומרת מעשיו, תוך מתן לגיטימציה להתנהגותו והשלכת האחריות למעשיו על בעל האולם. להערכת שירות המבחן, ברקע לביצוע העבירות ניצבים דפוסי אישיותו של הנאשם כמתואר לעיל. בנוסף, ניכר קושי בהפעלת שיקול דעת המותאם לסיטואציה, כאשר ברקע לכך, בין היתר, קושי בהתמודדות עם תחושת עלבון, השפלה ופגיעה.

אשר להמלצה - נוכח גילו הצעיר של הנאשם, בחן שירות המבחן אפשרויות שיקומיות וטיפוליות במסגרות סגורות באזור מגוריו של הנאשם, אולם צוין כי תהליכי הקליטה והקבלה הינם ממושכים. בהתחשב בכך, ובשים לב לתקופת מעצרו של הנאשם, ההמלצה היא כי המאסר המותנה התלוי ועומד כנגד הנאשם יופעל בדרך של עבודות שירות במידה ויימצא מתאים לכך, וכי הנאשם יועמד תחת צו מבחן למשך שנה, במהלכה יופנה הנאשם למחלקת שיקום בלשכת הרווחה על-מנת לקדם את כניסתו למסגרת טיפולית מתאימה. לחלופין, המליץ שירות המבחן כי במידה וייגזר על הנאשם עונש מאסר בפועל, מצבו יובא לפני גורמי הטיפול המתאימים בשב"ס.

טיעוני הצדדים לעונש

4. בא-כוח המאשימה עמד על חומרת מעשיו של הנאשם ונסיבות ביצועם, ועתר למתחם ענישה הנע בין הטלת מאסר קצר בעבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר בפועל. בא-כוח המאשימה עמד על עברו הפלילי של הנאשם; וציין כי תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם שלילי ומצביע על מסוכנות גבוהה להישנות העבירה וכן על חוסר הפנמה של חומרתה. לצד זאת, ציין בא-כוח המאשימה את נסיבותיו האישיות המורכבות של הנאשם. נוכח כל אלה, עתר בא-כוח המאשימה להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל למשך 12 חודשים (למיטב הבנתי, העונש האמור כולל את הפעלתו של המאסר המותנה בן 4 החודשים התלוי ועומד כנגד הנאשם).

5. מנגד, באת-כוח הנאשם עמדה בטיעוניה על מכלול הנסיבות לקולא בעניינו של הנאשם בשים לב לנסיבות חייו

הקשות, ועתרה להסתפק בהטלת עונש מאסר בפועל שמשכו כאורך תקופת מעצרו של הנאשם עד כה, לרבות הפעלה בחופף של המאסר המוטנה התלוי ועומד כנגדו. עוד ציינה באת-כוח הנאשם את הסיכון שבחברת הנאשם לחברת שוליים בעת היותו מאחורי סורג ובריח, והביעה תקווה כי עם שחרורו יוכל לקבל את הטיפול המתאים לו.

הנאשם עצמו סירב להיות תחת צו מבחן לאחר שחרורו ממאסר, וזאת על-אף שהוסברה לו הצעת שירות המבחן כי יעשה מאמץ לאתר עבורו מסגרת טיפולית מתאימה.

מתחם העונש ההולם

6. בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשים אשר בוצעו על-ידי הנאשם, בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ובמדיניות הענישה הנהוגה.

7. **הערכים החברתיים שנפגעו** בגין העבירות אשר בביצוען הורשע הנאשם, עניינם בהגנה על שלמות הגוף, על תחושת הביטחון האישי ועל שלווה הנפש של הפרט. הצורך בהגנה זו מתחדד, נוכח ריבוי המקרים בהם נעשה שימוש באמצעים אלימים, ובכלל זה שימוש בנשק קר, לצורך פתרון סכסוכים בין אדם לחברו. התנהלות זו מובילה לטשטוש אמות המוסר החברתיות, לסיכון שלמות הגוף (ואף חלילה לקיפוח חיי אדם), וכן לזריעת פחד ומורא בלב הציבור. לפיכך, יש להעביר מסר עונשי ברור שיתרום לעקירת תופעה זו מן השורש.

בחינת **נסיבות ביצוע העבירות** במקרה דנן מלמדת כי אין מדובר באירוע קצר, אלא באירוע מתמשך, אשר התדרדר והסלים: תחילה, הנאשם התווכח ויכוח מילולי עם סגן מנהל אולם האירועים בו עבד, נוכח סירובו של סגן המנהל לשלבו בעבודה שכן הנאשם לא שובץ לאותה משמרת בסידור העבודה. בהמשך, נטל הנאשם אבן והשליכה לעבר רכב בו ישבה אותה עת הגב' ברהמי. לאחר מכן, הנאשם נטל שתי אבנים, נכנס למשרד ההנהלה, ושם השליך את האבנים לעברו של בעל אולם האירועים, כאשר אבן אחת פגעה בסנטרו של בעל האולם ואילו השנייה פגעה בפלג גופו העליון. בנוסף, איים הנאשם איומים חמורים על חייהם של סגן מנהל אולם האירועים וכן בעל האולם. **הנוק** שנגרם כתוצאה ממעשיו של הנאשם היא פגיעה פיזית בבעל אולם האירועים שהתבטאה בחבלות בסנטר, בצוואר וביד השמאלית. בנוסף, נקל לשער את תחושת הפחד והבהלה שאחזו בבעל האולם, בסגן מנהל האירועים וכן באישה שישבה ברכב עליו השליך הנאשם אבן. חומרת מעשיו של הנאשם בולטת, בין היתר, נוכח העובדה כי הוא פוטר בעבר ממקום עבודתו, אולם נוכח בקשותיו החוזרות, ניאותו לקבלו שוב למקום עבודה - וכך גמל להם. לצד כל אלה, נראה כי למעשיו של הנאשם לא קדם **תכנון** מוקדם, אלא הם בוצעו על רקע המצוקה הכלכלית הקשה בה היה שרוי הנאשם אשר ביקש לשלבו בעבודה על-מנת שיוכל להתפרנס, וכן על רקע הקשיים של הנאשם בויסות רגשות של תסכול וכעס.

8. בשים לב לעקרון ההלימה כעקרון מנחה בענישה; בהתחשב בעוצמת הפגיעה בערכים המוגנים; בשים לב לחומרה הגלומה בנסיבות ביצוע העבירות שעניינן ניסיון תקיפה ותקיפה שגרמה חבלה ממשית תוך שימוש באבנים, וכן איומים על החיים; ובהתחשב בענישה הנוהגת; אני סבורה כי **מתחם העונש ההולם בנסיבות המקרה שלפניי נע ממספר בודד של חודשי מאסר בפועל ועד 18 חודשי מאסר בפועל**. בנסיבות העניין, לא ראיתי לסטות ממתחם זה

לקולא משיקולי שיקום, או לחומרה משיקולי הגנה על שלום הציבור.

העונש המתאים

9. **לקולא**, שקלתי את הודאת הנאשם בעובדות כתב-האישום המתוקן. עוד שקלתי את גילו הצעיר של הנאשם (כבן 18.5 בעת ביצוע העבירות) ואת היותו משתייך לקבוצת ה"בגירים-צעירים" (למונח "בגירים-צעירים" ולהשפעתו על מלאכת גזירת הדין, ראו: ע"פ 7781/12 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 25.6.2013)). בנוסף, התחשבתי בנסיבות חייו המורכבות של הנאשם כמפורט בתסקיר שירות המבחן. אף לא נעלם מעיניי כי הנאשם עצור בתיק זה החל מאוגוסט 2013, וכידוע תנאי מעצר קשים יותר מתנאי מאסר. בהקשר זה ראוי לציין כי למיטב הבנתי, זו הפעם הראשונה בה הנאשם מצוי מאחורי סורג ובריח למשך תקופה ממושכת, ויש להניח כי הדבר אינו קל עבורו ועבור בני-משפחתו.

לחומרא, יש ליתן משקל למהות העבירות ונסיבות ביצוען, וכן לצורך בהרתעת הנאשם ובהרתעת הרבים מפני שימוש באלימות. כך בוודאי, כאשר נעשה שימוש בכלי נשק קר כדוגמת אבנים שהושלכו לעבר נפגע העבירה, תוך השמעת איומים על חייו ועל חיי סגן מנהל האירועים. נסיבות כאמור הן חמורות, ועלולות להוביל לתוצאות הרות-אסון. לפיכך, יש להעביר מסר עונשי שיציב גבולות ברורים עבור הנאשם, למניעת הישנות המעשים. אוסיף ואומר כי אין מדובר בהסתבכות ראשונה של הנאשם בפלילים. לנאשם הרשעה קודמת מבית-משפט לנוער בעבירות אלימות, היזק לרכוש ואיומים. ביום 24.7.2013 נגזר דינו של הנאשם בבית-משפט לנוער והוטל עליו, בין היתר, מאסר מותנה בן ארבעה חודשים לבל יבצע עבירת תקיפה או היזק לרכוש. חרף זאת, הנאשם לא נרתע מביצוע העבירות בהן הורשע בתיק שלפניי. העבירות בוצעו ביום 7.8.2013, קרי- כשבועיים בלבד לאחר שדינו של הנאשם נגזר בבית-משפט לנוער. זאת ועוד; מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם התקשה לגלות מודעות והבנה לחומרת מעשיו, והוא התנגד לקשר טיפולי. אף בדיון הטיעונים לעונש שהתקיים לפניי ביום 9.1.2014, סירב הנאשם להצעה להעמידו בצו מבחן על-מנת ששירות המבחן ינסה לשלבו במסגרת שיקומית-טיפולית לאחר שחרורו. בהתחשב במשקלם המצטבר של כל אלה, לא ראיתי לאמץ את המלצת שירות המבחן להסתפק בהטלת מאסר בדרך של עבודות שירות (יצוין כי אף הסנגורית נמנעה מלעתור לכך, ובצדק). בהקשר זה אזכיר כי אף שבית-המשפט מייחס משקל מהותי לעמדת שירות המבחן, המדובר בהמלצה בלבד והיא אינה מחייבת את בית-המשפט.

10. נוכח השיקולים לחומרה כפי שפורטו לעיל, אני סבורה כי אין מנוס מהטלת עונש מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג ובריח. יחד עם זאת, נוכח מכלול הנסיבות לקולא, אני רואה למצות את הדין עם הנאשם מבחינת משך המאסר בפועל שיושת עליו בגין תיק זה. אשר למאסר המותנה התלוי ועומד כנגדו - לא מצאתי הצדקה לסטות מהכלל הקבוע בסעיף 58 לחוק העונשין, לפיו הפעלת המאסר על-תנאי תעשה במצטבר לעונש שייגזר בגין התיק הנוכחי. אוסיף כי המאשימה נמנעה מלעתור לפיצוי נפגעי העבירה. בהתחשב בכך, ובשים לב לנסיבות חייו הקשות של הנאשם, נמנעתי מלחייבו בתשלום פיצויים, על-אף שברגיל היה מקום לשקול זאת.

סוף דבר

11. נוכח מכלול הטעמים האמורים, אני גוזרת על הנאשם כדלקמן:

עמוד 4

א. 5 חודשי מאסר לריצוי בפועל, החל מיום מעצרו.

ב. עונש המאסר על-תנאי בן 4 החודשים שהוטל על הנאשם בת"פ 18028-11-12 בבית-המשפט לנוער בירושלים יופעל במצטבר לעונש המאסר שהוטל בתיק זה. **סה"כ ירצה הנאשם 9 חודשי מאסר בפועל, החל מיום מעצרו.**

ג. מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים למשך שנתיים מיום השחרור ממאסר. התנאי הוא שהנאשם לא יעבור על עבירת אלימות מסוג עוון, לרבות עבירת איומים.

ד. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים למשך שנתיים מיום השחרור ממאסר. התנאי הוא שהנאשם לא יעבור על עבירת אלימות מסוג פשע.

המזכירות תמציא העתק פרוטוקול זה לשירות המבחן למבוגרים.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום ט' אדר א' תשע"ד, 09/02/2014 במעמד הנוכחים.